

těný děj nepotvrdili svědci Jan L., Arnoštka F-ová, Antonín R., Jiří L., Anna P-ová, Marie R-ová, Václav L. a Anna P-ová a přes to se v rozsudku uvádí, že se onen skutkový děj zjišťuje též na základě jejich výpovědí, a uvádí stížnost k odůvodnění této výtky krátký, avšak neúplný výťah z výpovědí řečených svědků; 2. rozpor se spisy, ježto prý nalézací soud cituje v rozsudku neúplně výpovědi svědků L-a, R-e, Jiřího L-a, Václava L-a, P-ové a T-ové, neuváděje dodatky těchto svědků, jimiž byl smysl jejich výpovědí změněn; 3. neúplnost, ježto v rozsudku není uvedeno, na základě kterých jednotlivých průvodů a z jakých důvodů soud vzal okolnosti uvedené v rozsudku za zjištěny, nýbrž že v rozsudku nejdříve jsou vyjmenovány hned na počátku veškeré průvody, aniž by bylo uvedeno, které konkrétní okolnosti na základě toho kterého průvodu byly zjištěny, což prý odporuje předpisům § 270 čis. 5 tr. ř. Než stížnost není důvodnou. Jest pravda, že nalézací soud na počátku uvádí veškeré průvody, na základě jichž zjistil okolnosti v rozsudku uvedené, nerozlišuje, co na základě toho kterého průvodu zjistil, avšak tím není vytýkaný zmatek odůvodněn. Soud není všeobecně povinen uváděti obsah veškerých výpovědí svědeckých, nutno však tak činiti a nelze se spokojiti s pouhým vyjmenováním průvodů, mohl-li soud k určitým zjištěním dospěti jen kombinováním jednotlivých výpovědí. Tomu však v souzeném případě tak nebylo. Jak výslovně v rozsudku uvedeno, zjistil soud okolnosti tvořící skutkovou podstatu činů obžalovanému za vinu kladených na základě výpovědí strážníků Viléma a Gustava B-a a obchodníka Jana Sch-a, kteří celý výstup, ne jen jednotlivá jeho dějství popsali a potvrdili tak, jak jej soud zjistil. Svědci Jan L., Arnoštka P-ová, Antonín R., Jiří L., Anna P-ová, Marie R-ová, Václav L. a Anna P-ová nepozorovali celý výstup, nýbrž jen jeho jednotlivé dějství, a používá soud nalézací výpovědi jejich jen jako průvodů podpůrných a není, pokud jejich obsah cituje, v rozporu s tím, co svědci ti podle protokolů seznali. Celé jejich výpovědi soud uváděti nemusil. Soud se však výpověďmi řečených svědků zabývá a je hodnotí. Soud se též zabývá výpověďmi těchto svědků, pokud potvrdili, že strážníci obžalovaného tloukli; pokud a jak dalece výpověďem těm věří, nelze stížností vytýkati, neboť hodnotění průvodů jest věcí soudu. Ostatně i z výpovědí veškerých těchto svědků vyplývá, že obžalovaný strážníkům odporoval, pokud by však z výpovědí těch plynulo, že strážníci při výkonu své služby obžalovaného tloukli, okolnost ta při posouzení otázky, zda obžalovaný služební výkon strážníků mařil, na váhu nepadá a mohla by míti vliv jen při posouzení otázky, zda se strážníci nedopustili při výkonu své služby přestupku podle § 331 tr. zák. Není proto zmatek podle § 281 čis. 5 tr. ř. odůvodněn.

Čís. 3335.

Úspora útrat může býti důvodem delegace nejen při deliktech veřejnožalobních, nýbrž i při deliktech soukromožalobních.

(Rozh. ze dne 29. listopadu 1928, Nd II 195/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl stížnost soukromého obžalobce do rozhodnutí moravsko-slezského vrchního zemského soudu v Brně ze dne 19. října 1928, jímž byla odňata trestní věc proti obžalovanému pro přestupek proti bezpečnosti cti příslušnému okresnímu trestnímu soudu v Brně a přikázána okresnímu soudu v Mikulově,

n e b o ť

jak sama stížnost připouští, lze povolití delegaci po rozumu § 63 tr. ř. z důvodů veřejné bezpečnosti nebo z jiných důležitých příčin. V souzeném případě byla povolena delegace z důvodu úspory cestovních výloh a času, ježto jak strany, tak i velká většina svědků bydlí v obvodu okresního soudu v Mikulově. Stížnost jest na omylu, domnívaje se, že úspora útrat by mohla přicházeti v úvahu jen při deliktech oficiosních, kde by musil hraditi útraty stát, neboť nehledíc k tomu, že se podle § 391 tr. ř. náhrady útrat trestního řízení může domáhati i stát na odsouzeném, jest zásadou jak trestního, tak i civilního řízení soudního stranám řízení zlevnití a usnadnití. Že v souzeném případě jde nejen o úsporu útrat, které by byly při velkém počtu svědků značnými, nýbrž i o úsporu času svědkům, z velké části železničním zřízcům, jest na bíledni. Bylo proto stížnost zamítnouti, neboť jak úsporu výloh, tak i času a zrychlení řízení dlužno považovati za důležitou příčinu ve smyslu § 62 tr. ř.

Čís. 3336.

Delegace soudu, v jehož obvodu koná obžalovaný činnou vojenskou službu.

(Rozh. ze dne 29. listopadu 1928, Nd II 197/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací odňal trestní věc proti Josefu H-ovi pro přestupek podle § 431 tr. zák., zahájenou u okresního soudu v Bučovicích, tomuto příslušnému soudu a přikázal ji okresnímu soudu v Žilině.

D ů v o d y:

Obžalovaný podle spisů koná činnou vojenskou službu v obvodu posléz řečeného okresního soudu, takže přenesením dalšího trestního řízení na tento soud bude trestní řízení zjednodušeno a urychleno; jsou tu tedy zákonné podmínky pro ono výjimečné opatření podle §§ 62, 63 tr. ř.